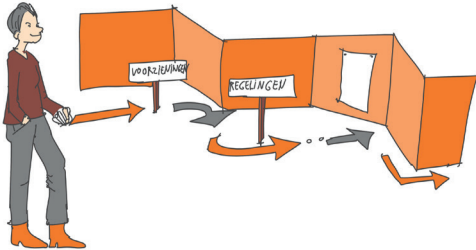

Onze uitgangspunten:

1. Ik ervaar dat dienstverleners mijn armoedesituatie herkennen en in hun houding en gedrag maken dat ik me gerespecteerd en gesteund voel. Ik begrijp dat we elkaars wereld moeten leren begrijpen.

2. Voorzieningen en regelingen zijn zo gemaakt dat ik niet verdoel of de moed verlies. Ze gaan steeds uit van wie ik ben en wat ik nodig heb: iemand die in armoede leeft en daar wat aan wil doen. Ik ben er niet voor de dienstverlening maar de dienstverlening is er voor mij. Ook als ik een fout maak of iets doe wat niet in een hokje past, blijf ik als mens centraal staan.

3. Dienstverleners kunnen niet alles te weten, maar ik mag wel verwachten dat ze me goed kunnen doorverwijzen en dat ze van elkaar weten wat ze doen. Regels of verwachtingen van de een botsen niet met die van de ander. Soms benaderen instanties mij samen als ze denken dat het voor mij iets kan opleveren. Daarbij heb ik steeds zelf de regie.

4. In mijn wijk organiseren mensen soms activiteiten in groepsverband voor andere mensen in de wijk. Uit ervaringen van andere mensen in mijn situatie blijkt dat je daar veel aan kunt hebben, ook al lijken ze niet direct te gaan over armoede. Ik kies zelf of ik mee wil doen met deze activiteiten.

5. Als ik met een dienstverlener praat dan begrijp ik dat er ook dingen besproken kunnen worden die niet direct te maken hebben met datgene waar ik voor kom. Armoede heeft gevolgen voor veel andere aspecten van mijn leven. Ik krijg dus tips die mij ook in andere aspecten van mijn leven verder kunnen helpen.

6. Vaak heb ik langer ondersteuning nodig dan instanties of organisaties denken – en soms ook dan ik zelf denk. Een vaste contactpersoon kan me helpen om vast te houden aan een uitgestippeld plan en om niet door pech of moedeloosheid terug te vallen. Ook als het hele traject is afgesloten vraagt iemand af en toe nog eens hoe het nu gaat.

7. Bij alles wat ze rondom armoede verzinnen kan ik erop vertrouwen dat mensen als ik (ervaringsdeskundigen) hebben meegekeken en meegedacht, en dat er echt naar ons is geluisterd.

8. In de samenleving zijn mensen die mij graag als maatje willen ondersteunen in mijn armoedesituatie of die me willen helpen bij specifieke stappen. Uit ervaringen van andere mensen in mijn situatie blijkt dat je daar veel aan kunt hebben. Ik besluit zelf of dit voor mij kan bijdragen.

9. In een situatie waar alles mis dreigt te gaan zijn er instanties die de crisis voor mij kunnen 'bevriezen', zodat ik tijd en de rust krijg om zelf weer grip op dingen te krijgen.

10. Armoede is van de hele samenleving. Instanties of organisaties die zien dat ik in armoede leef of dat er in mijn leven iets gebeurt waardoor de kans op armoede groeit, kunnen me benaderen om me te helpen. Bijvoorbeeld mijn werkgever. Daar sta ik open voor als ik denk dat dit mij helpt.

11. Als samenleving moeten we leren we van dingen die uitgeprobeerd worden. Anders kunnen we armoede niet oplossen. Er wordt dan niet alleen gekeken naar cijfers maar ook naar hoe mensen als ik het beleven.